

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **X**, narozený **X**
státní příslušnost: Ázerbajdžánská republika
bytem v České republice: **X**
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČO 000 07 064
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2026, č. j. OAM-1270/ZA-ZA11-ZA19-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této azylové věci se soud zabývá posouzením přípustnosti opakované žádosti cizince o mezinárodní ochranu.

I. Shrnutí stavu věci ve správním řízení

2. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále „*napadené rozhodnutí*“) zastavil žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále „*zákon o azylu*“) z důvodu nepřípustnosti opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že opakovaná, tj. v pořadí druhá, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, neboť v řízení nebyla osvědčena možnost žalobcova azylově relevantního pronásledování či hrozba vážné újmy. Žalobcova tvrzení nepřinesla nové konkrétní informace související s údajnými protirežimními aktivitami žalobce. Tvrzená integrace rodiny žalobce do českého prostředí nebyla způsobila přípustnost druhé žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu založit. Od rozhodnutí o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterým nebyla žalobci udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, nedošlo k azylově relevantní změně bezpečnostní a politické situace v zemi původu žalobce. Správní orgán rovněž neshledal důvody hodné zvláštního zřetele zakládající přípustnost druhé žádosti ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu
4. S rozhodnutím žalovaného žalobce nesouhlasil.

II. Žaloba

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 32 zákona o azylu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, resp. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v absenci hodnocení ekonomické a bezpečnostní situace v zemi jeho původu a v neprovedení komparace první a druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Nezhodnoceny zůstaly obavy žalobce z návratu do země jeho původu vzhledem k problémům s bezpečností a hrozícím útlakem z důvodu protirežimní činnosti žalobce.
7. Dle žalobce byly v dané věci dány důvody pro udělení azylu, resp. doplňkové ochrany. Možné pronásledování žalobce a nebezpečí vážné újmy v podobě nebezpečí mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání je doloženo azylovým příběhem žalobce. S ohledem na podklady založené ve spise nelze vyloučit, že žalobci po návratu do vlastní hrozí vážná újma ze strany soukromé osoby, přičemž v důsledku korupce v řadách státních orgánů se nelze na tyto orgány obrátit s žádostí o pomoc. Nebezpečí tvrzené žalobcem není vyvráceno žádným relevantním podkladem. Integrace žalobce a jeho rodiny, tj. manželky a nezletilých dětí, v České republice odůvodňuje udělení humanitárního azylu.

8. Žalovaný dle žalobce dále pochybil, neboť nepostupoval dle Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN a svou aktivní činností odmítl přispět k náležitému zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný rovněž opomenul obecné pravidlo, že v pochybnostech, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, se jeho žádosti vyhová.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na totožné odůvodnění žalobcovy první a druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany a na závěr o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce, k němuž žalovaný v rámci řízení o první žalobcově žádosti dospěl. Uvedený závěr žalovaného byl potvrzen krajským i Nejvyšším správním soudem. Většina žalobních námitek míří do předchozího, již skončeného, řízení. Komparace první a druhé žádosti je obsažena na straně 3 napadeného rozhodnutí. Situace v zemi původu žalobce byla žalovaným zhodnocena. Integrace žalobce není blíže specifikována. Institut humanitárního azylu, kterého se žalobce domáhá, byl zrušen.

IV. Přezkum věci soudem

10. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu.
11. Žaloba není důvodná.

12. Ze správního spisu a z úřední činnosti zjistil soud následující pro věc rozhodné skutečnosti.
13. Žalobce je státním příslušníkem Ázerbájdžánské republiky, vyznává islám a není členem žádné politické strany. Nemá vážnější zdravotní problémy. Z Ázerbájdžánu naposledy vycestoval v roce 2019. Poprvé požádal v České republice o mezinárodní ochranu v srpnu roku 2020 a od té doby též v České republice žije. Je ženatý a má dvě nezletilé děti narozené v letech 2020 a 2021 v České republice. Manželka i děti žalobce rovněž žijí v České republice, všichni jsou zdraví a taky žádají o mezinárodní ochranu v České republice.
14. Žalovaný vydal dne 31. 1. 2025 pod č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA19-R3-2020 rozhodnutí, kterým žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. Azylový příběh žalobce, mající základ v tvrzených protirežimních (politických) aktivitách žalobce a následných zásazích a jednání policie, totiž shledal pro rozpory a nejasnosti nevěrohodným. Důvodnost tvrzených obav žalobce z pronásledování ze strany státu pro jeho politické aktivity nebyla právě pro nevěrohodnost azylového příběhu žalobce v řízení prokázána. Žalobcem předložené dokumenty, tedy lékařskou zprávu a dopis od ázerbájdžánské policie, vyhodnotil žalovaný jako nepravé. Žaloba podaná žalobcem proti uvedenému rozhodnutí žalovaného byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 18. 6. 2025, č. j. 61 Az 1/2025-47, zamítnuta. Následně podaná kasační stížnost žalobce byla pravomocným usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2025, č. j. 2 Azs 167/2025-28, odmítnuta pro nepřijatelnost. Oba soudy se se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce ztotožnily.
15. Dne 6. 11. 2025 podal žalobce další žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jde o tzv. opakovanou žádost ve smyslu § 2 písm. f) zákona o azylu. Podání žádosti (při pohovoru) odůvodnil odkazem na svou politickou aktivitu tvrzenou již v rámci řízení o první žádosti. Dále uvedl, že ví, že se něj policie stále ptá, z čehož dovozoval problémy v případě jako návratu. Jako nový důvod podání žádosti uvedl integraci v České republice. Jeho rodina si na prostředí České republiky zvykla, mají zde přátele.
16. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
17. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
18. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.*
19. Dle § 10a písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*
20. K otázce přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkám jejího věcného projednání existuje ustálená judikatura. Z ní plyne, že přípustnost opakované

žádosti vyžaduje existenci nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou „přidanou hodnotu“ a kvalitu oproti žádosti předchozí. Podmínkou věcného posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu, tj. podmínkou přípustnosti opakované žádosti, tedy je, že nové skutečnosti, ať již uváděné cizincem nebo v řízení vyšlé najevo, jsou relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, tedy svědčí o tom, že by žadatel mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Smyslem institutu nepřijatelnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu je na jedné straně umožnit opětovné posouzení věci v případě, že nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 a usnesení NSS ze dne 20. 1. 2026, č. j. 1 Azs 195/2025-31, odst. 13 a 14. Všechna v tomto rozsudku uvádění rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz.

21. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, odst. 19 platí, že *odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
22. Pokud jde o rozsah odůvodnění rozhodnutí správního orgánu v části týkající se (ne)konzistentnosti situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu, tak rozhodnutí o opakované žádosti musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč k relevantní změně v zemi původu nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, odst. 29 a usnesení NSS ze dne 20. 1. 2026, č. j. 1 Azs 195/2025-31, odst. 15.
23. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že bylo vydáno v souladu se zákonem a požadavky kladenými judikaturou NSS na odůvodnění rozhodnutí o opakované (druhé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
24. Žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal. Dle ustálené judikatury NSS platí, že není na místě klást přemrštěné, příliš formální a nepřiměřeně vysoké požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost soudem je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostacích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem. Pouhý nedostatek odůvodnění zásadně nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného

rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, nachází-li se ve správním spise dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného, resp. výrok jeho rozhodnutí.

25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, z jakých podkladů při posuzování opakované žádosti vycházel. Z podkladů, které jsou součástí správního spisu, zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důvody uváděné žalobcem v řízení o jeho druhé žádosti, pro něž měl žalobce za to, že existuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany v České republice, žalovaný dostatečně posoudil a své závěry učinil součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl srovnání nyní žalobcem uváděných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany s tvrzeními učiněnými v rámci řízení o jeho první žádosti. Rovněž zhodnotil politickou a bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, kterou shledal jako konzistentní, tedy bez azylově relevantní změny. Z obsahu napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že obavy žalobce z návratu do Ázerbájdžanu, které má žalobce mít v důsledku tvrzené protirežimní aktivity, neshledal žalovaný s odkazem na celkovou nevěrohodnost azylového příběhu žalobce důvodnými.
26. K závěru žalovaného, že nyní projednávaná žádost o mezinárodní ochranu je nepřípustná ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, nemá soud výhrady. Žalobcem uplatněný důvod podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu spočívající v odkazu na jeho protirežimní aktivity a na ně navazující jednání policie v zemi jeho původu nepředstavuje novou skutečnost, neboť jde o důvod uplatněný již v první žádosti, který byl žalovaným řádně posouzen. Nové tvrzení žalobce, že ví, že se něj policie stále ptá, nezakládá přípustnost druhé žádosti, neboť jde o tvrzení navazující na předchozí azylový příběh žalobce, který byl žalovaným a následně i krajským a Nejvyšším správním soudem posouzen jako nevěrohodný. Uvedené, ve své podstatě obecné, tvrzení žalobce je tedy namísto vyhodnotit jako nevěrohodné, a tudíž nezakládající přípustnost druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
27. K tvrzení žalobce, že s ohledem na podklady založené ve spise nelze vyloučit, že žalobci po návratu do vlastni hrozí vážná újma ze strany soukromé osoby, přičemž v důsledku korupce v řadách státních orgánů se nelze na tyto orgány obrátit s žádostí o pomoc, soud uvádí, že jde o zcela obecné tvrzení, které stěží může založit hrozbu skutečně odůvodněného a reálného nebezpečí.
28. Dosud neposuzovaný důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobci, tedy novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, představuje tvrzení o integraci žalobce a jeho rodiny do českého prostředí. Z výpovědi manželky žalobce učiněné v rámci řízení o druhé žádosti vyplynulo, že žalobce v České republice pracuje, nezletilé děti zde navštěvují předškolní zařízení, rodina zde má kamarády. Uvedený důvod byl žalovaným vyhodnocen na straně 3 napadeného rozhodnutí tak, že nejde o skutečnost svědčící o možnosti pronásledování žalobce z důvodu uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo o hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. K tomuto závěru žalovaného nemá soud výhrady. Jde sice o novou, tedy dříve neposuzovanou, skutečnost, avšak nikoliv azylově relevantní ve smyslu § 12 písm. b), resp. § 14a zákona o azylu. Z obsahu napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že žalovaný integraci žalobce nevyhodnotil ani jako důvod hodný zvláštního zřetele podle § 11a odst. 4 zákona o azylu.
29. I soud má za to, že pětiletý pobyt žalobce v České republice spojený s výkonem zaměstnání při absenci jiných mimořádných okolností bez dalšího nepředstavuje okolnost hodnou zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu. V dané věci je třeba si uvědomit,

že k tvrzené integraci došlo k důsledku trvajícího správního a soudního řízení, s nímž bylo spojeno právo žalobce pobývat v České republice. Výsledkem azylového řízení však byl závěr o celkové nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu. Integrace žalobce tak s ohledem na výše uvedené nemůže dle soudu představovat okolnost hodnou zvláštního zřetele zakládající přípustnost opakované žádosti. Žalobce stěží může získat beneficium v podobě mezinárodní ochrany, pokud je jeho integrace fakticky následkem jeho předchozího nekorektního jednání v podobě vyličení nevěrohodného azylového příběhu podpořeného navíc listinami, které byly vyhodnoceny jako nepravé.

30. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že tvrzená integrace na území České republiky zřejmě představuje skutečnost, kterou mohl žalobce uplatit již v řízení o první žádosti, o které bylo žalovaným rozhodnuto pouze 9 měsíců předtím, než byla podána druhá žádost o mezinárodní ochranu.
31. Žalobní námitku spočívající v absenci hodnocení ekonomické a bezpečnostní situace v zemi původu žalobce hodnotí soud jako nedůvodnou. K situaci v zemi původu žalobce se žalovaný vyjádřil na straně 3 napadeného rozhodnutí. Na základě Informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky z prosince 2025 obsahující zhodnocení bezpečnostní a politické situace v Ázerbájdžánu dospěl žalovaný k závěru, že v zemi původu žalobce nedošlo k jakékoliv změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. K tomuto závěru žalovaného nemá soud výhrady. Ze srovnání popisu politické a bezpečnostní situace v Ázerbájdžánu obsaženého v rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2025, č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA19-R3-2020 (zejména strana 17 a 18) a v Informaci Ministerstva vnitra ČR z prosince 2025, z níž vycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí, vyplývá, že k azylově relevantní změně v zemi původu žalobce nedošlo. Nelze se tedy důvodně domnívat, že by žalobce mohl být v zemi původu vystaven pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Ostatně takovou změnu v zemi původu žalobce ani v žalobě netvrdil.
32. Ekonomické důvody nejsou v souladu s konstantní judikaturou NSS relevantní pro poskytnutí mezinárodní ochrany. K tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60 či usnesení NSS ze dne 15. 7. 2025, č. j. 7 Azs 57/2025-32, odst. 7.
33. Soud nepřisvědčuje rovněž námitkám žalobce, že žalovaný pochybil, neboť svou aktivní činností odmítl přispět k náležitému zjištění skutkového stavu věci a opomenul obecné pravidlo, že v pochybnostech, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, se jeho žádosti vyhová. V dané věci z podkladů založených do spisu žalovaný v kontextu tvrzení žalobce a závěru o nevěrohodnosti jeho azylového příběhu dostatečně zjistil skutkový stav věci. Informace o zemi původu žalobců, z nichž žalovaný vycházel, hodnotí soud jako obsahově přiléhavé a přiměřeně aktuální. Pochybnosti odůvodňující vyhovění opakované žádosti žalobce nebyly v dané věci shledány. K tvrzení žalobce, že integrace jeho rodiny do českého prostředí představuje důvod pro udělení humanitárního azylu, soud uvádí, že s účinností od 1. 10. 2025 byl institut humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) zrušen.
34. Ve vztahu k námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu lze odkázat na ustálenou judikaturu NSS, zejména na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS či usnesení NSS ze dne 8. 7. 2021, č. j. 7 Azs 58/2021-36, odst. 8. Z nich plyne, že je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu

žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Soud shrnuje, že rozhodnutí žalovaného z výše uvedených důvodů hodnotí jako zákonné a žalobní námitky jako nedůvodné. Protože v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlédnout z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 2. června 2026

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce